

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou v právní věci žalobce: **R. K.**, zast. JUDr. Hanou Poprachovou, advokátkou AK Poprach, Poprachová, Hruška, Trutnov, Svatojánské nám. 47 proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2012 č. j. MPSV-UM/2159/12/9S-KHK, o odnětí mimořádných výhod II. stupně, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2012 č. j. MPSV-UM/2159/12/9S-KHK se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **JUDr. Haně Poprachové, soudem ustanovené zástupkyni žalobce, se přiznává odměna v částce 1.300,-Kč, která bude vyplacena z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci rozhodnutí na účet advokátkou vymíněný.**

-2-

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou v zákonné lhůtě doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, které je specifikováno v záhlaví tohoto rozsudku. Tímto rozhodnutím žalovaný postupem dle § 90 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) změnil rozhodnutí prvostupňového orgánu, konkrétně Úřadu práce České republiky, krajské pobočky v Hradci Králové ze dne 23. 4. 2012 č. j. Pr-98/11 R-32/2012 Hed. tak, že **1. mimořádné výhody II. stupně se ode dne 31. 10. 2011 odejmají a 2. přiznávají se mimořádné výhody I. stupně podle odst. 1 písm. c) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 182/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s platností ode dne 31. 10. 2011 do 30. 6. 2014.**

V žalobě žalobce zejména zdůraznil svůj nedobry zdravotní stav, kdy závažné zdravotní postižení byl způsobeno nesprávným léčebným postupem. Navrhl proto ověřit zdravotní stav objektivním znaleckým posudkem. Trval na zrušení věci a jejím vrácení žalovanému k dalšímu řízení. Po seznámení se s vyjádřením žalovaného vyslovila zástupkyně žalobce souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání (§ 51 odst.1 s. ř. s.).

Žalovaný ve svém vyjádření s datem 17. 7. 2013 (a rovněž ze dne 25. 7. 2013), shrnul dosavadní průběh řízení před správními orgány a připomněl následující okolnosti projednávané věci:

žalobce podal dne 31. 10. 2011 **žádost o prodloužení platnosti mimořádných výhod** pro těžce zdravotně postižené občany a **to od 1. 2. 2012**. Žádost uplatnil na Městském úřadu v Trutnově, odboru sociálních věcí, školství a zdravotnictví. K rozhodnutí o žádosti bylo nutné ověřit zdravotní stav žalobce, a proto požádal správní orgán dne 3. 11. 2011 o tento podkladový úkon Okresní správu sociálního zabezpečení v Trutnově (dále jen OSSZ). V souladu s ust. § 38 odst. 1 zák. č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů v řízení od dne 1. 1. 2012 pokračoval v řízení Úřad práce České republiky, krajská pobočka v Hradci Králové, kontaktní pracoviště Trutnov.

Posudkový lékař výše uvedeného pracoviště posoudil zdravotní stav žalobce a vypracoval dne 13. 4. 2012 posudek, z něhož vyplývá, že **žalobce od 1. 2. 2012 není občanem těžce zdravotně postiženým ve smyslu § 86 odst. 2 zák. č. 100/1988 Sb.**, neboť nejde o zdravotní postižení uvedená v příloze č. 2 k vyhl. č. 182/1991 Sb., v platném znění – již nyní krajský soud zdůrazňuje, že **od 1. 1. 2012 byl platný a účinný zák. č. 329/1991 Sb.** Tento posudek sloužil jako podklad pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (ze dne 23. 4. 2012 č. j. Pr-98/11 R-32/2012 Hed), kterým byla žádost žalobce zamítnuta.

Rozhodnutí žalobce převzal 26. 4. 2012 a následujícího dne si proti němu podal odvolání. Odvolací orgán, kterým byl žalovaný, požádal o vypracování posudku Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí se sídlem v Hradci Králové (dále jen PK MPSV event. posudková komise) s tím, že požadoval zhodnocení zdravotního stavu žalobce ke dni podání žádosti, tedy ke dni 31. 10. 2011. Připomněl, že tento postup zvolil s ohledem na § 39 zák. č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, neboť tímto zákonem byl původní zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, zrušen s účinností od 1. 1. 2012, a proto podle něho nelze posuzovat zdravotní stav žalobce ke dni 1. 2. 2012.

O případu žalobce jednala v řádném složení PK MPSV dne 26. 6. 2012 se závěrem, že k datu 31. 12. 2011 a stejně tak i k datu žalobcem uplatněné žádosti, tedy k 31. 10. 2011, byl žalobce občanem těžce zdravotně postiženým ve smyslu § 86 odst. 2 zák. č. 100/1988 Sb., v platném znění. Nešlo o zdravotní postižení uvedené v odst. 2, 3 přílohy čl. 2 k vyhl. č. 182/1991 Sb., v platném znění, ani s ním nebylo podle rozsahu a tíže funkčních důsledků srovnatelné. Jednalo se však o zdravotní postižení podstatně omezující pohybovou schopnost, které je uvedeno ve shora citovaném ustanovení přílohy č. 2. Dobu platnosti tohoto posouzení stanovila posudková komise do 30. 6. 2014. Výsledkem popsánému posouzení zdravotního stavu žalobce a přijatého posudkového zhodnocení a závěru bylo rozhodnutí žalovaného, které žalobce učinil předmětem soudního přezkumu.

Závěrem žalovaný připomněl, že v daném případě na základě ust. § 56c zák. č. 114/1988Sb., o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, platném do 31. 12. 2011, byla ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí o dávkách sociální péče a o mimořádných výhodách občanům těžce zdravotně postiženým podle § 34 odst. 1 písm. a) až e). Setrval na správnosti svého rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Současně se jasně vyslovil pro rozhodnutí věci samé bez nařízení jednání.

Ze spisů správních orgánů, konkrétně Úřadu práce ČR – Krajská pobočka v Hradci Králové a ze spisu doloženého žalovaným krajský soud ověřil, že průběh řízení včetně zkoumání zdravotního stavu žalobce posudkovými orgány probíhal přesně tím způsobem, který ve svém vyjádření popsal žalovaný a který z praktických důvodů krajský soud zachytil výše. Neshledal žádnou zásadní odchylku či nesprávnost, a proto na podstatné okolnosti případu shrnuté žalovaným v plném rozsahu odkazuje.

Krajský soud při rozhodování vycházel z ust. § 70 písm. d) s. ř. s., kdy jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, jejichž vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob nebo technického stavu věcí, pokud sama o sobě neznamenají právní překážku výkonu povolání, zaměstnání nebo podnikatelské, popřípadě jiné hospodářské činnosti, nestanoví-li zvláštní zákon jinak.

Rovněž mu bylo známo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a to přijaté rozšířeným senátem dne 19. února 2013 č. j. 6 Ads 109/2009-114. Konkrétní případ krajský soud vyhodnotil tak, že žalobu odmítl s odkazem na § 46 písm. d) s. ř. s., neboť návrh shledal s ohledem na výše popsané podle s. ř. s. nepřipustným.

Ke kasační stížnosti podané žalobce Nejvyšší správní soud rozsudek nadepsaného soudu dne 10. dubna 2014, č. j. 6Ads 91/2013-17 zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Ve zrušujícím rozhodnutí upozornil na rozsudek ze dne 7. února 2014 č. j. 4 Ads 101/2013-21, v němž dospěl Nejvyšší správní soud k opačnému právnímu názoru., tedy že rozhodnutí o vydání průkazu osoby se zdravotním postižením musí soudnímu přezkumu podléhat, a to z následujících důvodů. *„Nejvyšší správní soud je s ohledem na výše uvedený závěr Ústavního soudu přesvědčen, že v případě rozhodování o vydání průkazu osoby se zdravotním postižením podle zákona č. 329/2011 Sb., není možné aplikovat soudní výluky podle ustanovení § 70 písm. d) s. ř. s., protože ačkoli se v daném případě jedná navýsost o otázku medicínskou (jak ostatně konstatuje i krajský soud), přímo se dotýká základních práv stěžovatele zaručených Listinou základních práv a svobod, a to výhod plynoucích z oblasti sociální péče, která představují realizaci práva podle čl. 30 Listiny základních práv a svobod, jenž takové osobě zakládá příslušná práva (např. v případě držitele průkazu ZTP viz ustanovení § 36 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb.). Nelze podle Nejvyššího správního soudu rovněž přehlédnout skutečnost, že v ustanovení § 7 odst. 3 s. ř. s. po účinnosti zákona č. 396/2012 Sb. od 26. 11. 2012 je výslovně upravena místní příslušnost pro řízení ve věci průkazu osoby se zdravotním postižením; pokud tedy zákonodárce upravil místní příslušnost pro tato řízení, lze z této skutečnosti nepřímou dovést, že rozhodnutí vydaná v těchto věcech mají být za daného právního stavu soudně přezkoumávána. V opačném případě by ustanovení § 7 odst. 3 s. ř. s. po provedené novelizaci týkající se průkazu osoby se zdravotním postižením ztratilo jakýkoli význam.“*

Po vrácení věci od Nejvyššího správního soudu krajský soud vyzval obě strany sporu, zda-li trvají na projednání věci za jejich účasti, či zda souhlasí s postupem uvedeným v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., tedy rozhodnout o věci bez jednání. Zástupkyně žalobce s tímto postupem vyslovila souhlas přípisem ze dne 22. 5. 2014, žalovaný se v soudem stanovené lhůtě nevyjádřil, a proto byly naplněny podmínky pro projednání věci postupem souladným s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Krajský soud tedy podrobil rozhodnutí správního orgánu přezkumu a dospěl k závěru, že za zjištěných okolností se jeví žaloba opodstatněnou, byť v této fázi zatím z jiných důvodů nežli žalobcem namítaných.

Podle ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) *„Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“*

Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu „ V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“

Soud citací těchto zákonných ustanovení v žádném případě nemíní snižovat vážnost procesního postupu a znalostí žalovaného týkající se správního řízení. Ostatně tato sociální „agenda“, jak bylo zmíněno jak žalovaným, tak posléze rovněž Nejvyšším správním soudem, v době minulé, konkrétně do 31. 12. 2011, soudnímu přezkumu nepodléhala, resp. byla ze soudního přezkumu vyloučena.

S ohledem na zjevný záměr zákonodárce, který zachytil ve svém zrušujícím rozhodnutí Nejvyšší správní soud, tedy podrobit přezkumu rovněž případy týkající se přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením, se nemohl krajský soud této citaci vyhnout, neboť z jeho úhlu pohledu v této konkrétní věci správní orgán povinností uloženým v ust. § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu nedostál.

Jak již bylo uvedeno, žalobci byly **v minulosti přiznány mimořádné výhody pro těžce zdravotně postižené občany a to II. stupně s platností do 31. 1. 2012.** Stalo se tak na základě § 86 odst. 2 zák. č. 100/1988 Sb., o důchodovém zabezpečení a vyhlášky MPSV č. 182/1991 Sb., kterou se prováděl zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení.

Dne 14. 11. 2011 vstoupil v platnost zák. č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, jehož účinnost nastala od 1. 1. 2012. Ve zrušovacím ustanovení v § 39 pod bodem 44. tento zákon zrušuje vyhlášku MPSV č. 182/1991 Sb., tedy vyhlášku, na základě které byly žalobci v minulosti mimořádné výhody přiznány.

Krajský soud není schopen uvést konkrétnější fakta mající souvislost s předchozím řízením o žádosti žalobce, jehož výsledkem bylo přiznání mimořádných výhod II. stupně, neboť mu byla správním orgánem předložena toliko ta část spisu, která obsahuje řízení o nové žalobcově žádosti a následně spis týkající se řízení odvolacího. Zásadnější význam pro posouzení důvodnosti žaloby však absence těchto podkladů nemá, proto je krajský soud nevyžadoval.

Každopádně lze ze zaslaných podkladů ověřit, že žalobci byly skutečně přiznány mimořádné výhody II. stupně a to s platností do 31. 1. 2012. Městský úřad v Trutnově, u něhož žalobce uplatnil žádost, požádal o posouzení zdravotního stavu žalobce OSSZ v Trutnově a **to s platností posouzení k datu 1. 2. 2012.** Správní orgán I. stupně vycházel z posudku lékaře OSSZ Trutnově ze dne 13. 4. 2012, který

odkázal na zdravotnickou dokumentaci praktické lékařky, zprávy z traumatologické poradny a rehabilitačního oddělení, zkonstatoval zdravotní stav žalobce z těchto podkladů zjištělný a uzavřel, že žalobce není občanem těžce zdravotně postiženým ve smyslu § 86 odst. 2 zák.č. 100/1988 Sb. a současně nejde o zdravotní postižení uvedené v příloze č. 2 k vyhlášce č. 182/1991 Sb., v platném znění a ani s nimi není podle rozsahu a tíže funkčních důsledků srovnatelné.

Z výše napsaného je zjevné, že se lékař OSSZ snažil dostat požadavku správního orgánu I. stupně na posouzení žalobcova zdravotního stavu od data „vypršení“ platnosti původně přiznaných mimořádných výhod II. stupně, k čemuž došlo dnem 31. 1. 2012. Pokud ovšem posuzoval jeho zdravotní stav a zkoumal naplnění podmínek pro přiznání mimořádných výhod od 1. 2. 2012, tak je otázka, zda-li bylo namíste postupovat s ohledem na změnu právní úpravy dle zák. č. 100/1988 Sb. a vyhl. č. 182/1991 Sb., neboť od 1. 1. 2012 nastala účinnost nového právního předpisu, kterým je zák. č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a do 31. 1. 2012 mělo s ohledem na ust. § 38 odst. 7 zák. č. 329/2011 Sb. být v platnosti původně učiněné posouzení a závěr o mimořádných výhodách II. stupně.

V průběhu odvolacího řízení pak správní orgán II. stupně požádal PK MPSV o vypracování posudku pro účely odvolacího řízení ve věci přiznání mimořádných výhod se zadáním - **ke dni 31. 10. 2011 (ZTP do 31. 1. 2012)**. Posudková komise v zásadě vycházel z týchž podkladů jako lékař OSSZ s tím, že zdravotní stav a jeho funkční důsledky byly zjištěny v rozsahu dostatečném, nicméně posudkový závěr prvoinstančního posudkového orgánu nevycházel ze správného použití posudkových kritérií. PK MPSV konstatovala, že k datum 31. 10. 2011 se u žalobce nejednalo o funkční ztrátu jedné dolní končetiny, nýbrž se jednalo o podstatné omezení funkce levé dolní končetiny. Dospěla tedy k závěru, **„že nešlo o zdravotní postižení uvedené v odstavci 2, 3 přílohy č. 2 k vyhlášce č. 182/1991 Sb., v platném znění, ani s nimi není srovnatelné podle rozsahu a tíže funkčních důsledků, šlo však o zdravotní postižení uvedené v odstavci 1, písmeno c) výše citované přílohy.**

Tento stav byl posouzen k datu 31. 10. 2011 dle požadavku zadavatele a k 31. 12. 2011, tj. po dobu platnosti právních předpisů.“

Z postoje PK MPSV, zejména z předcházející tučně označené a kurzívou psané věty je evidentní, že posudková komise si byla jasně vědoma nové právní úpravy od 1. 1. 2012, a proto zdůraznila ve svém posudkovém závěru, že výsledek posouzení je proveden k 31. 12. 2011 – po dobu platnosti právních předpisů.

Na toto posouzení zareagoval žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 6. 2012, které je předmětem přezkumého řízení. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že od 31. 10. 2011 odejmul mimořádné výhody II. stupně a přiznal mimořádné

-7-

výhody I. stupně s platností do 30. 6. 2014. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil prostým odkazem na posudek PK MPSV a citací konkrétních zákonných ustanovení.

Krajský soud považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné a to ze dvou důvodů: pokud byly žalobci v minulosti přiznány dle tehdejší právní úpravy mimořádné výhody II. stupně, pak došlo-li k odnětí této dávky, resp. ke snížení stupně mimořádných výhod, pak důvody, pro které se tak stalo, nejsou z obsahu rozhodnutí správních orgánů I. ani II. stupně zjištělné. **Nelze** pro medicínského laika, kterým je žalobce a stejně tak ani pro **soud, ověřit**, zda-li došlo ke **zlepšení zdravotního stavu žalobce** oproti době minulé, kdy mu byly mimořádné výhody II. stupně přiznány či zda byl **v minulosti posouzen** jeho zdravotní stav **nesprávně**, zda změna ve výsledku posouzení byla **v důsledku nové právní úpravy** event. jaké jiné skutečnosti přivedly posudkové orgány ke změně původně přijatého posudkového zhodnocení a závěru.

Dále, jak už krajský soud naznačoval, nelze z rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení jasně seznat důvody, pro které byl zdravotní stav žalobce posuzován PK MPSV ke dni 31. 10. 2011, když z tvrzení žalobce, které správní orgány nezpochybnily, měl tento přiznán mimořádné výhody II. stupně s platností do 31. 1. 2012. V přechodných ustanoveních obsažených v § 38 odst. 7 vyhl.č. 329/2011 Sb., se uvádí: **„Průkazy mimořádných výhod osvědčující stupeň mimořádných výhod vydané podle předpisů účinných do dne nabytí účinnosti tohoto zákona zůstávají v platnosti i po tomto dni, a to do uplynutí doby platnosti vyznačené v těchto průkazech, nejdéle však do 31. prosince 2015. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zašle osobám, kterým byly přiznány mimořádné výhody, do 31. prosince 2011 písemné sdělení obsahující informace o další platnosti průkazu mimořádných výhod a o postupu při jejich nahrazení novými průkazy. Toto sdělení se nedoručuje do vlastních rukou.“**

V daném případě není krajský soud schopen uchopit důvody, pro které byl žalobcův zdravotní stav podroben zkoumání podmínek pro existenci mimořádných výhod dle úpravy platné do 31. 12. 2011, když přímo z přechodného ustanovení měla zůstat platnost průkazu mimořádných výhod osvědčující stupeň mimořádných výhod II. stupně vydaného dle „staré právní úpravy“ zůstat v platnosti do uplynutí doby platnosti vyznačené v těchto průkazech. Z jednání posudkových orgánů obou stupňů vyplývá, že si s původním požadavkem správního orgánu I. stupně, tedy posoudit zdravotní stav žalobce „s platností od 1. 2. 2012“, poradily každý po svém a odlišně. Již bylo zmíněno, že lékařka OSSZ sice zkoumala zdravotní stav žalobce od 1. 2. 2012, nicméně podle zákonné úpravy, která již byla zrušena nově přijatým zákonem č. 329/2011 Sb. PK MPSV si naopak zjevně byla nové právní úpravy vědoma, a proto provedla posouzení dle zákonné úpravy sice rovněž původní, nicméně k datu uplatněné žádosti a s výhledem do 30. 6. 2014. Důvody, pro které ovšem při stejné právní úpravě došlo ke snížení stupně výhod ve svém posudku neobjasnila.

Pokud mají být přezkumu podrobeny i tyto případy, pak je pochopitelné, že na rozhodnutí správního orgánu včetně jeho odůvodnění musí být kladeny stejné nároky jako jsou ze strany soudů kladeny například na rozhodnutí ve věcech dávek důchodového pojištění dle zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění či ve věcech příspěvku na péči dle zák. č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, apod.

Není tedy důvodu tento požadavek na přesvědčivé posouzení a odůvodnění měnit či změkčovat, když mají lékařské posudky sloužit jako podklad pro rozhodnutí o odvolání. Krajský soud je přesvědčen, že při dané změně právní úpravy je zcela legitimní požadavek na preciznost posouzení tak, jak bylo v obdobných otázkách do doby současné vyžadováno krajskými soudy včetně Nejvyššího správního soudu. Žalovaná, jak již bylo uvedeno, v rozhodnutí v zásadě odkázala na výsledek posouzení a ocitovala zákon. Stejně jako posudková komise však nevěnovala pozornost důvodům, pro které došlo – ještě při neměnné právní úpravě ke změně ve výsledku původního posouzení. Naprosto jasně se k danému problému vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, čj. 4 Ads 14/2009-37, v němž říká: *„Rozhoduje-li správní orgán o odnětí určité dávky, musí v odůvodnění svého rozhodnutí jednoznačně vysvětlit, proč příjemce dávky již nesplňuje podmínky, na základě kterých mu byla dávka přiznána“*.

Judikatura správních úseků krajských soudů a Nejvyššího správního soudu se mnohokrát vyjádřila k přezkoumatelnosti správního rozhodnutí a žalobcem napadené rozhodnutí požadavkům přezkoumatelného rozhodnutí z výše vytýkaných důvodů nevyhovuje.

V tomto ohledu shledává krajský soud v Hradci Králové za případné odkázat na argumentaci Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 28. 8. 2007, č.j. 6Ads 87/2006-36, www.nssoud.cz, č. 1389/2007 Sb. NSS. se kterou se ztotožňuje, byť se jednalo opět o dávku důchodového pojištění. Obecné závěry a požadavky na přezkoumatelnost správního rozhodnutí mají nicméně dopad i v souzené věci. Podle tohoto rozsudku *„nepřezkoumatelností se ... podle konstantní judikatury správních soudů a podle doktríny chápe taková vada správního rozhodnutí, která je charakterizována jako nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů. V případě rozhodnutí stěžovatelky byla přitom krajským soudem vytknuta vada spočívající v nedostatku důvodů, neboť jak krajský soud konstatoval, odůvodnění napadeného rozhodnutí je zkratkovité s poukazy na jiná rozhodnutí bez bližšího odůvodnění a rozboru, a nemůže tudíž dávat odpověď na otázku, jakými skutkovými a právními důvody byl správní orgán veden. Odůvodnění sice obsahuje poukaz na ustanovení § 37 zákona o důchodovém pojištění a § 14 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, nicméně jinak odůvodnění připomíná sérii odkazů na obsah správního spisu. Z obsahu napadeného rozhodnutí*

proto nelze spolehlivě zjistit, proč stěžovatelka dospěla k závěru obsaženému ve výroku.“

Vzhledem k výše uvedenému krajský soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Z těchto důvodů neshledal krajský soud efektivním vyhovět žalobci a doplnit dokazování o znalecký posudek (§ 52 odst. 1 s.ř.s.). V dalším řízení žalovaný řádně odůvodní své rozhodnutí tak, aby bylo seznatelné, jakým způsobem se vypořádal se soudem vytýkanými vadami a žalobcem vznesenými námitkami mířícími do nedostatečně zjištěného zdravotního stavu.

Náklady řízení účastníkům přiznány nebyly, neboť žalobce žádné nepožadoval, krajský soud ze spisu nezjistil, že by žalobci faktické náklady vznikly a žalovaná v tomto řízení nebyla úspěšná (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

Soudem ustanovená advokátka požadovala odměnu v souladu s vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, za jeden úkon právní služby a s tím související jeden režijní poplatek (§ 9 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. (dále jen AT), kdy činí odměna za jeden úkon 1.000,-Kč a paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 AT ve výši 300 Kč). Celkem tak požadovala odměnu ve výši 1.300,-Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet advokátky.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 9. června 2014

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně